

De armenzorg een deel der algemeene staatzorg.

II.

Ten einde onzen lezers het plan van dit werk duidelijk te maken, zullen wij de indeeling hier laten volgen. De voorrede behelst in de eerste plaats de aanleiding tot het uitgeven van dit werk en behandelt vervolgens eenige denkbeelden over hetgeen de auteurs zich van eene dergelijke wettelijke regeling voorstellen, hetgeen nog nader in de Inleiding wordt ontwikkeld, die in twee deelen gesplitst is. Vooreerst het betoog over de behoefte aan wettelijke regeling en vervolgens een geschiedkundig overzicht van hetgeen tot nu toe in ons land op dit onderwerp van overheidswege gedaan is. Daarna volgen: *Stellingen tot bepaling van den inhoud eener wet op het armwezen voor Nederland.* Deze stellingen zijn in de volgende orde gerangschikt. HOOFDBEPALINGEN. — 1. *Algemeene beginselen.* 2. *Armbestuur van overheidswege; a. algemeen; b. provinciaal; c. plaatselijk.* 3. *Kerkelijke en bijzondere instellingen van liefdadigheid.* 4. *Domicilie van onderstand.* 5. *Restitutie van verleenden onderstand.* 6. *Zorg voor de behoeftigen, die kunnen arbeiden.* 7. *Zorg voor behoeftigen, die niet kunnen arbeiden; a. bedeeeling aan huis; b. verpleging in gestichten.* 8. *Zorg voor arme kinderen.* 9. *Zorg voor godsdienstig onderwijs en zedelijkheid.* 10. *Straffen en belooningen.* 11. *Bestrijding der kosten.* SLOTBEPALINGEN. Hierna volgt de toelichting op alle deelen der Stellingen.

Wij kunnen noch willen hier in eene beoordeeling of ontleding van deze stellingen treden. Wij bepalen ons alleen, naar aanleiding van dit werk, de aandacht van het publiek te vestigen op de noodzakelijkheid der wettelijke regeling en op deze met kracht aan te dringen. Het is van hoog belang, de natie diep van de overtuiging te doordringen, niet alleen dat de wettelijke regeling van het armwezen, door de grondwet bevolen, dringend noodzakelijk is, maar ook dat, zal die regeling niet eene onvolledige of mislukte proef zijn, eene algemeene regeling en een algemeen toezigt, ook op de particuliere en kerkelijke arm-inrigtingen, onmisbaar is.

De behoefte aan wettelijke regeling, aan de vereeniging der verspreide krachten, tot het eene, gemeenschappelijke, doel, wordt door de auteurs sterk op den voorgrond gesteld. Zij wijzen op »het ontijdige, ja hoognoedige, eener omvattende en grondige behandeling en regeling dezer zaken; niet slechts omdat ons de grondwet het gebiedend voorschrijft, maar om de reden zelve waarom zij het voorschrijft; het ook hier te lande zich uitbreidend en invretend pauperismus; het nadeel en de ellende die dit nu reeds te weeg brengt, en het steeds dreigender gevaar voor zedelijkheid en veiligheid en rust en orde in de burgermaatschappij.» Zeer waar is, hetgeen later hierbij nog gevoegd wordt: »En de enkele vermaning tot geduld, de verzekering dat het toch niet beter zoude gaan, zoo

de Maatschappij werd onderstboven gekeerd, de verwijzing op vroegere tijden, toen het nog wel erger was, dit alles is, (hoe waar ook) voor den hongerigen en ongeduldigen armen, niet zeer overtuigend.»

Eene overweging, die in het bijzonder wordt aangewezen, is, dat, door aan de armverzorging eene bepaalde rigting en eene juiste organisatie te geven, niet alleen een groot kapitaal, dat thans, zonder de armoede waarlijk te verminderen of te stuiten, verloren gaat, zal bespaard of met meerder vrucht aangewend worden, maar ook dat men, door juiste aanwending en streng toezigt, met betrekkelijk weinig middelen meer zal kunnen doen.

»Doch wanneer men nagaat, aan den eenen kant, dat al wat weggegeven wordt is een inproductief verdoen van een gedeelte van den nationalen rijkdom; — aan den anderen kant, hoe vele millioenen jaarlijks bij ons aan het armwezen worden te koste gelegd volgens de officiële staten; en hoeveel nog bovendien door de meeste personen of huisgezinnen in allerlei gewone of buitengewone contributiën, bij allerlei aanleiding, — dan zal men van zelf met ons instemmen, dat, ofschoon ook het geven van aalmoezen niet kunne ophouden, toch ook daarbij regelmaat en orde wenschelijk is, en dat over het geheel bij meerdere zuinigheid en overeenstemming, met veel mindere opoffering dan thans, in alle wezenlijke behoefte toereikend en met betere evenredigheid voorzien kan worden. En wanneer dan de staat en de overheid die contributiën regelt, zoo dat, behoudens elks natuurlijke vrijheid om weg te geven wat en waar hij wil, mijn rijker buurman die van die vrijheid nooit gebruik maakt, en tegen alle aanzoek zich verschanst achter »het subsidie dat de stadskas geeft aan de armenkas, en aan de diaconiën en waartoe hij in de stadsbelasting zijne portie betaalt,» — zóó, zeg ik, dat hij nog wat meer betale, en ik alzoó mijne ruime particuliere giften iets kunne verminderen, zou dit niet allezins billijk zijn? Waarom zou niet de onvolmaakte pligt van menschelijkheid en onderstand door de wetgeving en regering kunnen erkend en overgenomen worden en, in het belang der armen en rijken beide, georganiseerd, even als zoo vele andere vroeger ongeregelde betrekkingen en verplichtingen in den burgerstaat onderwerpen van wetgeving en van politie zijn geworden? Immers wij begeeren geen monopolie in dezen voor de overheid; nevens de particuliere individueele liefdadigheid, laten wij gaarne alle thans bestaande kerkelijke of wereldlijke inrigtingen en fondsen in wezen en in hare vormen.» — »Maar,» voegen de auteurs hier te regt bij, »op het eerlijk en regelmatig beheer en gebruik van alle die makingen en gestichten mag en moet de regering toezigt oefenen, en dit door de besturen niet afgeweerd worden. Publiciteit en althans contróle, zijn heden volstrekt vereischte waarborgen bij alle geldelijk beheer. In de oude rijke dagen kon men over en weér de oogen sluiten voor hetgeen velerwege aan maat en strikstoek hangen; thans wordt overal zuinig-

heid vereischt en orde en toezigt. Voor het wettige van dezen eisch pleiten ook andere redenen; doch toereikend is deze, dat al de kapitalen, al de rijkdom, dier bijzondere inrigtingen en gestichten, gedeelten zijn van den nationalen rijkdom, wiens aanwending der regering niet onverschillig mag zijn.» Later wordt nog eene reden opgegeven, welke waarheid de ondervinding dagelijks leert: »Sinds lang onderscheidt zich de Nederlandsche armenbedeeeling van die bij andere natiën: eensdeels door eene groote weldadigheid, kenbaar in de vele stichtingen der liefde van onze vaders, gepaard met sterke voorkeur voor geloofsgenooten; verder door de bereidwilligheid van velen om eershalve lastige posten en beheeringen voor de armen waar te nemen; maar tevens door bijzondere ongelijkheid, onregelmatigheid, stelselloosheid. Nalatigheid van eenigen, ontrouw van enkelen in het aanvankelijk met ijver opgevatte beheer van armenfondsen, zullen wel overal voorkomen. Maar een ongunstige trek in onze nationale gewoonten is voorzeker de zachtheid en zwakheid, waarmede nalatige rekenplichtingen, ook van weldadige fondsen, door hunne medebestuurders of superieuren meestal worden bejegend.»

Eene kwaal, die zoo diepe wortels heeft geschoten, kan onmogelijk met eenig goed gevolg bekampt worden, wanneer men zich niet tot eene geneeswijze bepale en alle middelen ter bestrijding tot één stelsel zamenvatte. Eenheid en samenwerking zijn alleen te verkrijgen, wanneer men alle beschikbare krachten, aan elke haren afzonderlijken werkkring latende, aan eenen gemeenschappelijke regel en een gemeenschappelijk toezigt onderwerpt. Het doel is niet, velen op zich zelve staande, zonder onderling verband, zonder wederkeeringe hulp, werkende inrigtingen tot armverzorging te hebben; het doel is de armen te hulp te komen, de armoede te lenigen en, zooveel mogelijk, in hare voortgangen te stuiten. En dit doel is nooit te bereiken, wanneer men de verspreide krachten niet bijeenverzammelt en de meest uiteenloopende stelsels en elkander tegenwerkende middelen naast elkander laat voortleven.

Het werk van den heer HEEMSKERK en de beide heeren TYDEMAN is niet alleen een verblijdend verschijnsel, omdat het aantoon, dat de noodzakelijkheid, om eenmaal ten opzichte ook van deze levensquaestie afdoende en doortastende maatregelen te nemen, meer en meer de overtuiging van het publiek wordt, maar ook omdat het onderwerp, in dezen vorm voorgesteld en behandeld, bij uitstek geschikt is aan allen de zaak in hare ware gedaante duidelijk voor oogen te stellen, en aan de discussie der verschillende meeningen een wel afgebakend strijdperk te openen. Hoe bepaalder men zijn beginsel formuleert, des te minder vat geeft men aan afdwaling en uitweiding, aan betoogen, die het wezen der zaak onbegrijpelijk laten. Het onderwerp is belangrijk en belangwekkend, en het is nuttig dat, alvorens de wettelijke regeling plaats heeft, deze zaak in de publieke opinie tot rijpheid zij gebragt. Men moet zich bewust zijn, wat noodig is en wat

men wil. "De regering, de aanzienlijken, de hogere en lagere overheden," zeggen de schrijvers, "moeten dagelijks door daden, verordeningen en instellingen toonen, dat de zaak der noodlijdenden hun ter harte gaat, dat zij als eene hooge, heilige, gedurige staatszorg wordt beschouwd; het gelde als een regel van staat, dat in eene beschaafde maatschappij niemand van gebrek kan of mag omkomen; tevens zij als grondbeginsel gehuldigd, dat arbeid moet worden gezocht en de arbeider geëerd, en dat bedeeeling alleen bestemd is voor hem die niet arbeiden kan, maar ontleerend en verlagend zoude zijn voor dengene, die tot arbeiden in staat is en arbeid heeft, of door welgemeende pogingen kan verkrijgen."

Om echter die taak met goeden uitslag te vervullen, moet de noodzakelijkheid der wettelijke regeling, en de overtuiging van de vereeniging van alle krachten tot samenwerking tot het gemeenschappelijk deel, in de publieke opinie diep gevestigd zijn. Daartoe strekt dit werk; daartoe zullen, hopen wij, onze pogingen bijdragen. Wij zeggen het den schrijvers na: "dat nimmer iets goeds en groots met rusten en vertrouwen, maar wel met denken en arbeiden tot stand is gebracht." Denken en arbeiden is niet minder de pligt der geregeerden dan die der regeerders. Eene zaak, die voor allen van zoo overwegend belang is, behoort ook door allen onderzocht en beoordeeld te worden.

Buitenlandsche Berigten.

DUITSCHLAND.

Frankfort, 18 juli. De berigten uit het Groot-hertogdom Baden luiden thans over het algemeen meer gunstig; het vertrouwen neemt weder toe; het innen der belastingen ontmoet nergens eenige zwaarigheid. Tot dezen beleren staat van zaken draagt merklijk bij het uitzien op eenen overvloedigen oogst, alsmede de buitengewone toevloed van aanzienlijke vreemdelingen in de badplaatsen, waaronder zeer vele rijke Engelsche en Fransche families. Bij de tegenwoordige stemming der gemoederen aldaar, kan de aanwezigheid van de Pruisische troepen als geheel overtoellig beschouwd worden. Ter gelegenheid van den op handen zijnden verjaardag des Groot-hertogs, zal de staat van beleg eindelijk opgeheven, en zullen vele politieke gevangenen beghadigd worden.

Het comité der Beijersche Eerste Kamer heeft voorgelagen het budget voor het departement van oorlog, door de Tweede Kamer op 8,250,000 gl. geraamd, tot op 9,500,000 gl. te brengen. Het tekort in de schatkist, dat reeds tusschen de 2 en 3 millioen bedraagt, zou hierdoor met 1,250,000 gl. vermeerderd worden.

De berigten uit Saksen zijn niets minder dan bevredigend. Vele leden der bijeengeroepen voormalige kamers weigeren te verschijnen, daar zij hun mandaat als reeds lang afgelopen beschouwen, en de bijeenroeping der kamers van 1848 voor onwettig verklaren. Vandaar dan ook, dat van de Eerste Kamer slechts 19 en van de tweede niet meer dan 39 leden verschenen zijn. Daar dit getal niet toereikend is, om een wettig besluit te nemen, blijft aan het ministerie geen andere weg open, dan af te treden. Zelfs in geval de kamers voltallig mogten zijn, zouden zij de verdere heffing der belastingen niet bewilligd hebben. Aan het sluiten eener leening is mede niet te denken, daar er geenerlei vooruitzicht bestaat, kapitalisten bereidwillig te vinden, voorschotten te doen, die op geene sanctie der kamer rekenen kunnen.

Naar men uit goede bronnen verneemt, is de Oostenrijksche regering voornemens aan de kleinere hoven voortaan slechts zaakgelastigden te onderhouden. Zelfs te Londen heeft zij sedert 1848 slechts eenen zaakgelastigde.

Met genoegen verneemt men, dat de regering van het zoo ijverig protestansche Geneve, aan de katholieken aldaar het noodige terrein heeft geschonken, om er eene nieuwe kerk te bouwen.

Hamburg, 18 juli. De luitenant-generaal v. Wittisen, opperbevelhebber der Sleeswijk-Holsteinsche troepen, heeft den 14den dezer zijn eerste armeeberigt aan het stadhouderschap toegezonden. Daarmee blijkt, dat de bevelhebber, om te toonen, dat men eene vredelievende vereeniging van het geschil

met Denemarken ernstig meende, een aanzienlijk gedeelte der troepen met verlof huiswaarts had gezonden, doch dat zulks nauwelijks had plaats gehad of men vernam, dat de onderhandelingen met Pruisen, die tot dusverre stelpende gebleven waren, plotseling de bekende wending namen, waardoor de Hertogdommen binnen een zeer kort tijdsverloop aan den aanval der geheele Deensche magt waren blootgesteld geworden. De maatregelen waren echter zoo goed genomen, dat het mogelijk werd binnen den tijd van 8 dagen de geheele armee op den voet van oorlog te brengen, zoodat dezelve reeds den 12den, toen het berigt werd ontvangen, dat de Pruisische troepen den 17den Sleeswijk zouden hebben ontruimd, gereed was hetzelfde onmiddellijk te bezetten. Dien-tengevolge concentreerde de armee zich den 13den en 14den met eene brigade bij Kiel, met het gros bij Rendsburg. De verlatene werken bij Eckernförde werden weder bezet en de voorhoede der brigade van Kiel rukte den 13den tot Goltorp. Den 14den avanceerde de voorhoede tot halfweg Sleeswijk, Eckernförde werd bezet, bij Missunde eene brug geslagen en het voornemen was nu, de beweging over Sleeswijk en Missunde den 15den voortzetten.

Graaf Eulenberg heeft bij zijne afstreding eene bekendmaking uitgevaardigd, waarbij verklaard wordt, dat het bestuur aan den heer von Tillsch, door den Koning van Denemarken tot zijnen commissaris voor Sleeswijk benoemd, overgaat; terwijl hij, zoo men zegt, van zijne regeeriag in last had daarvoor te zorgen, dat het landsbestuur alleen het ophouden van deszelfs functiën zou aankondigen. Ook is de openbare kas te Rendsburg, mede zoo men wil tegen den geest van zijne instructiën, naar Copenhagen gezonden.

Het Deensche oorlogsschip *Holger Danske* heeft eene met hout geladen Rendsburger kof, alsook een Holsteinsch jagt opgebracht. Rendsburg is in staat van beleg verklaard. In de haven van Fiensburg is een Russisch stoomschip aan den grond geraakt en niet weder afgebragt kunnen worden.

Te Cuxhaven hoorde men dezen ochtend in N. W. rigting zwaar kanongebulder. Het bezetten van Fehmarn is van den vasten wal bestreden geworden, doch de afstand is te groot, dat het geslacht enige uitwerking konde hebben. Te gelijk met het in de Duitse taal uitgegeven Deensche manifest, is ook eene in de Deensche taal gestelde proclamatie aan de bewoners van het Hertogdom Sleeswijk gericht, waarin wordt te kennen gegeven, dat het Deensche leger eerstdaags dat hertogdom binnenrukken en weder in bezit zal nemen. De koninklijke kabinetsecretaris v. Tillsch zal in 's Konings naam het civiele bestuur waarnemen tot op het vaststellen van een geregeld bewind.

Weenen, 16 juli. Men beschouwt het zoo goed als zeker, dat de staat van beleg met 18 augustus voor de geheele monarchie opgeheven zal worden.

Door de meeste dagbladen wordt het ontslag van generaal Haynau goedgekeurd.

Weenen, 17 juli. De *W. Zeit.* bevat heden Keizerlijke besluiten waarbij de graaf Gyulai op zijn verzoek en onder dankbetuiging, uit zijne betrekking van minister van oorlog wordt ontslagen en hem het opperbevel over het 5de legerkorps wordt opgedragen, terwijl in zijne plaats als minister van oorlog wordt benoemd de baron v. Csorich. De nieuwe minister van oorlog moet een bekwaam administrateur zijn, maar overigens geene uitstekende eigenschappen bezitten, die hem voor zijne hooe betrekking bijzonder geschikt maken.

Men verzekert, dat er eindelijk ten aanzien van de vermindering des legers een definitief besluit is genomen, en men ziet eertlang eene reductie van de krijgsmagte gemoet.

In de nabijheid van Lugos waren dezer dagen twee knapen bezig met het zoeken van aardbeijen, toen plotseling een geweldige groote arend, pijnsnel uit de lucht nedergestreden, op een hunner aanviel en hem in zijne sterke klauwen wegvoerde. Doch de jongen, die den ouderdom van ongeveer tien jaren bereikt had, behield zijne tegenwoordigheid van geest, vatte den arend bij den hals en drukte dien zoo geweldig toe, dat hij half gesmoord, met zijnen buit op den grond viel. De andere knaap, die inmiddels van zijnen schrik hersteld was, had dit nauwelijks gezien, of hij wierp zich op een arend en met vereenigde krachten gelukte het hun, hem meester te worden en te binden, waarna het beest door de twee jongens in zegepraal de stad werd binnenge-dragen.

Berlijn, 18 juli. De verordeningen op de drukpers van 5 juni hebben reeds hare gevolgen gehad, want een gedeelte der dagbladen heeft wegens het niet stellen van cautie, opgehouden te verschijnen; aan anderen weigert de post de verzending, zoodat ook deze hunnen ondergang te gemoet gaan. Thans heeft de minister von Manteuffel eene wet op de drukpers voor de Unie laten bearbeiden, waarvan het ontwerp dezer dagen den koning zal worden aangeboden. Volgens deze wet blijft de cautie in kracht, doch zal eene meer redelijke regeling ondergaan. De politie zal slechts dan zelfstandig tegen de drukpers te werk gaan, wanneer gebreken in den vorm voorhanden zijn; in alle andere gevallen kan alleen de procureur des konings eene in-beslag-neming bevelen. Eindelijk wordt eene bijzondere jury voor drukpersdelicten, met twee instantiën opgericht, van welke de laatste onmiddellijk onder het bestuur der Unie

staat. In deze instantie kan het debiet van een dagblad slechts bij vonnis verboden worden. In het algemeen zijn de bepalingen van deze wet zeer redelijk, wanneer men dan toch eenmaal het stelsel van cautie handhaven wil.

De Koning heeft in eene kabinetsorde aan den minister-president zijnen dank betuigd voor 851 collective adressen, welke hem wegens den aanslag op zijn leven toegezonden zijn.

ENGELAND.

Londen, 19 juli. Te dezer stede heeft zich een comité gevormd, waarin vele parlementsleden zitting hebben, met het doel eene petitie in te dienen tegen het afschaffen van den zondag-arbeid op de postkantoren.

Sir Robert Peel heeft, volgens den *Liverpool Albion*, zijne papieren nagelaten aan de parlementsleden Edward Cartwell en lord Mahon.

Eergisteren avond viel de bliksem in den kruidmolen te Hounslow-health. De uitbarsting was vreeselijk. Gelukkig waren al de werklieden, ten getale van twee honderd, reeds sedert eenige uren afwezig, uithoofde van het opkomende onweder.

Uit Havana deelt men mede van 26 juni, dat de cholera in de stad zelve slechts in geringe mate heerschte, doch zich meer door het eiland verspreidde. De staat van beleg is niet opgeheven, doch de koopvaardij-schepen worden er niet door benadeeld.

Men verhaalt, dat de burgerwacht in al de steden van het eiland Cuba ontbonden is, en hare wapens teruggeleverd zijn. Dit doet veronderstellen, dat het gouvernement bevreest is voor eenen algemeenen opstand, of voor eene uitgebreide ver-takking der zamenzwering van generaal Lopez.

Uit Mexico wordt van 10 juni geweld, dat er duizende beesten sterven ten gevolge van de buitengewone droogte.

Het W. I. stoomschip *Thames* is te Southampton aangekomen, medebrengende 328,710 doll. uit Tampico en Vera Cruz, waarvan 44,889 doll. voor de Mexik. fondsenhouders. De tijdingen zijn onbelangrijk. In Mexico had *Rosa* veel kans tot president verkozen te worden. Op Jamaica had men schokken van aardbeving gevoeld. De eilanden Martinique en Guadeloupe verkeerden nog in een onrustigen staat; de krijgswet was dienvolgens afgekondigd. Overvloedige regens hadden de Antilles verlost van de langdurige droogte; op de gewassen bemerkte men daarvan reeds een weldadigen invloed. Van Havana wordt gemeld, dat de Spaansche zeemagt wel een streng oog hield langs de kusten, doch overigens de koopvaart niet hinderlijk was.

BELGIË.

Brussel, 20 juli. Een klein incident heeft gisteren aan een gedeelte der zitting van de Fransche Wetgevende Vergadering eenige belangrijkheid bijgezet, die de discussiën over de begroting niet beloofden te zullen opleveren. Men weet dat er eene commissie van 25 leden te Parijs permanent moet blijven, gedurende de prorogatie, om in onvoorziene omstandigheden terstond te kunnen handelen. De heer Dupin had onverwachts de benoeming dier commissie aan de orde van den dag gesteld. De verschillende kleuren der oppositie, met uitzondering van de heftigste leden der Bergpartij, hadden zich, naar het schijnt, met de legitimisten verstaan over het formoeren van eene lijst. De conservatieve partij, die daarvoor nog niet gezorgd had, vond zich hierdoor verrast, en daar zij niet wist aan wie zij hare stemmen zoude geven, stelde zij voor de benoeming der commissie tot maandag te verdagen. Van daar zeer levendige debatten, die echter eindigden met de aanneming van het voorstel tot verdaging.

De voorgestelde lijst schieen vooral eene soort van wantrouwen te kennen te geven tegen de pogingen, die in het Elysée, tijdens de afwezigheid der vergadering beproefd mogten worden. Het is waarschijnlijk, dat de meerderheid, zonder juist een blijk te willen geven van een onbepaald vertrouwen, die lijst nog aanmerkelijk zal wijzigen.

Het grootste gedeelte der zitting was, zoo als wij reeds zeiden, gewijd aan de discussiën over het budget. De quaestie der representatie-kosten van den President is bij die gelegenheid weder van ter zijde ter sprake gebracht.

Toen de voorzitter Dupin, de som van 1,200,000 francs noemde, zamengesteld uit het jaarlíksch inkomen van den president, ten bedrage van 600,000 fr. en uit eene dergelijke som voor representatie-kosten zeide hij: de commissie vermindert de representatie-kosten tot 600,000 fr. De heer Berryer, rapporteur der commissie, heeft toen de tribune beklommen om te verklaren, dat de commissie niets vermindert had, dat er dit jaar een buitengewoon vetuum had plaats gehad, maar dat het krediet op de begroting voor 1851 gebragt, hetzelfde bleef als het voor 1850 geweest was. Zonder eenig ander incident werd het krediet goedgekeurd.

De verschillende, op de begroting voorgestelde amendementen, zijn alle verworpen en de cijfers der commissie aangenomen. Onderscheidene interpellatiën over de buitenlandsche zaken zijn aan den minister de la Hütte gericht omtrent Rome, Spanje, Denemarken enz. Dit alles heeft tot geene ernstige debatten aanleiding gegeven, en de vragen en antwoorden werden gewisseld terwijl bijna niemand daarnaar luisterde.

De vertraging in de nitvaardiging van de wet op de drukpers heeft tot velerlei gissingen aanleiding ge-

